

Győri Ítéltábla

Az ügy száma:

Pf.I.20.109/2025/4.

A felperesek:

Felperes1 (Cím2) I. r.

Felperes2 (cím3) II. r.

A felperesek jogi képviselője:

Kummer Ügyvédi Iroda; ügyintéző: dr. Kummer Ákos ügyvéd

(cím4)

Az alperes:

Alperes1

(Cím1)

Az alperes jogi képviselője:

Dr. Kovács Loránd Ügyvédi Iroda; ügyintéző: dr. Kovács Loránd ügyvéd

(cím6)

A per tárgya:

jóhírnév megsértéséből származó igény

Az elsőfokú bíróság neve és fellebbezéssel támadott határozatának száma:

Győri Törvényszék, 4.P.20.448/2024/10. sz. ítélet

A fellebbezést előterjesztő fél és a fellebbezés sorszáma:

alperes; 11.

Í t é l e t

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének a feljegyzett illeték viselésére vonatkozó rendelkezését részben és akként változtatja meg, hogy annak összegét 72.000 (hetvenkettőezer) forintról 144.000 (száznegyvennégyezer) forintra felemeli.

Ezt meghaladóan az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy tizenöt napon belül fizessen meg a felpereseknek személyenként 38.100 – 38.100 (harmincnolcezer-egyszáz – harmincnolcezer-egyszáz) forint másodfokú perköltséget.

Kötelezi az alperest, hogy az államnak fizessen meg 192.000 (százkilencvenkettőezer) forint feljegyzett fellebbezési illetéket.

Az államnak járó fellebbezési illetéket a jelen ítélet keltétől számított 60 napon belül kell a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételi számlájára megfizetni. A fellebbezési illeték megfizetésekor a jelen bíróság megnevezését, a bírósági ügyszámot, valamint a fizetésre kötelezett adóazonosító számát/jelét közleményként fel kell tüntetni.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] Az elsőfokú bíróság által megállapított, és a fellebbezés elbírálása során is irányadó tényállás szerint az I. rendű felperes a Fővárosi Törvényszék által bejegyzett párt, jelenleg Felperes1 elnevezéssel mozgalomként működik. II. rendű felperes a Felperes1 pártigazgatója, illetve az országos választmány elnöke. Az alperesi cég kiadója a www.hirportal1.hu internetes oldalnak, mely oldal, illetve a napilap Vármegye1 egész területén, illetve online ezt meghaladóan is hozzáférhető, maga a napilap a legnagyobb példányszámban kiadott vármegyei napilap.

[2] 2022. május 13. napján az online oldalon „Megsemmisülés útján halad a Felperes1” címmel cikk

jelent meg, mely cikk utalt arra, hogy a május 7-i elnökválasztás előtt több, mint 90 kamuszervezetet hoztak létre, hogy fantomküldöttekkel erősítsék meg politikus1t, mint a párt elnökét. Emellett utal a sajtócikk arra, hogy kevesebb, mint 2.000 tagja lehet a Felperes1nak, nem is csoda, hogy 90 alapszervezetet hoztak létre a mostani elnökválasztás előtt. Maga a cikk egyébként akként fogalmaz, hogy II. rendű felperes nem most bizonyította először lojalitását politikus1hez, úgy szervezte meg a közgyűlést, hogy politikus1 nyerje meg a mostani választást. A fenti hírt az alperes a Napilap2 online-tól vette át, e körben a felperesek sajtóhelyreigazítási pert indítottak, melyben a Fővárosi ítéltábla Pf.20.571/2022. szám alatt keresetnek helyt adó ítéletet hozott. Emellett az alperes az érintett cikket megjelentette az általa üzemeltetett www.hirportal3.hu internetes oldalon is, melyre nézve a felperesek személyiségi jogi pert indítottak, a pert jogerősen a Győri Ítéltábla fejezte be, Pf.I.20.148/2024. szám alatt, döntött a jogsértés megállapításáról, és a sérelemdíj mértékéről.

[3] Felperesek személyiségi jog megsértése iránt előterjesztett keresetükben elsődlegesen annak megállapítását kérték, hogy az alperes a jóhírnév védelméhez fűződő személyiségi jogukat megsértette az alperes által üzemeltetett hirportal1.hu internetes portálon. Ezen a portálon 2022. május 13. napján „A megsemmisülés útján halad a Felperes1” címmel megjelent cikkben valótlanul híresztelték, hogy a Felperes1 2022. május 7. napján tisztújító kongresszusa előtt 90 kamuszervezetet hozott létre, illetve hogy II. rendű felperes akként szervezte a párt tisztújító kongresszusát, hogy azon politikus1 nyerje meg az elnökválasztást. A felperesek kérték továbbá az alperes marasztalását fejenként 600.000 forint sérelemdíj, valamint járulékai, továbbá perköltség megfizetésében.

[4] A kereseti tényállás hivatkozott a 2022. május 13. napján megjelent hírre, annak tartalmi elemeire, azonban a felperesek álláspontja szerint az a valóságnak nem felel meg, azt a Napilap2 online anyagából vették át. E körben a kereset utalt arra, hogy ugyanazon tényállás alapján sajtóhelyreigazítási pert kezdeményeztek, illetve egy helységi1ben megjelenő internetes oldal miatt is kezdeményeztek a Székesfehérvári Törvényszék előtt személyiségi jog megsértése iránti eljárást, melyben a Győri Ítéltábla is eljár. Keresetükben utaltak arra, hogy nyilvánvalóan valótlan tényállítás történt mindkét felperes tekintetében. A sérelemdíj vonatkozásában kiemelték, hogy súlyosan felróható jogsértést követett el az alperes.

[5] Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására irányult, vitatta annak jogalapját és összecszerűségét. Álláspontja szerint a felperesek közszereplők, tehát túrni kötelesek a cikkben megjelölt híreket, gyakorlatilag ez egy politikai vita alapján készült hír. Álláspontja szerint a sérelemdíj alaptalan, nem automatikus jogkövetkezménye a jogsértésnek, mely egyebekben eltúlzott, gyakorlatilag nem vagyoni hátrány nem állapítható meg a felperesek oldalán. A sérelemdíj tekintetében felróhatóság az alperest nem terheli, emellett kérte a kamatfizetési kötelezettség megállapításának mellőzését.

[6] A felperesek válasziratukban fenntartották a kereseti kérelmükben foglaltakat. Bejelentették,

hogy I. rendű felperes tekintetében névváltozás történt, I. rendű felperes bejegyzett új neve Felperes1.

[7] Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az alperes megsértette a felepreseknek a jóhírnév védelméhez fűződő személyiségi jogát az általa üzemeltetett www.hirportal1.hu internetes oldalon 2022. május 13.-án „A megsemmisülés útján halad a Felperes1” címmel megjelent cikkben annak valótlan híresztelésével, hogy a Felperes1 a 2022. május 7-i tisztújító kongresszus előtt 90 kamuszervezetet hozott létre, és II. r. felperes úgy szervezte meg a párt tisztújító kongresszusát, hogy azon politikus1 nyerje meg az elnökválasztást. Kötelezte az alperest, hogy tizenöt napon belül fizessen meg a felpereseknek személyenként 600.000 – 600.000 forint sérelemdíjat, valamint ezen összeg vonatkozásában 2022. május 14-étől a kifizetés napjáig járó, a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamatot, továbbá a felpereseknek személyenként 76.200 – 76.200 forint perköltséget. Kötelezte az alperest, hogy fizessen meg az államnak – külön felhívásra – 72.000 forint illetéket.

[8] Kiemelte az ítélet indokolásában a sajtószabadságról, illetve a médiatartalmak alapvető szabályairól szóló 2010. évi CIV. törvény 4. § (3) bekezdését, valamint a 14. § (1) bekezdését és a peres eljárás során vizsgálta, hogy megvalósult-e a személyiségi jogsértés, illetve arra nézve milyen szankciók alkalmazása indokolt. A peres felek előadása alapján – utalva a korábbi bírósági ítéletekre – megállapította, hogy megtörtént a személyiségi jogsértés, ugyanis a valótlan tényközlés megsértette a felperesek becsülethez és jóhírnévhez való jogát, figyelemmel a Ptk. 2:43. § d) pontjára, valamint a Ptk. 2:45. § (1) illetve (2) bekezdésére. Magát a tényközlést az alperesi oldal sem vitatta, csak utalt a felperesek közszereplői mivoltára, illetve arra, hogy egy politikai vita alapján készült hír.

[9] Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint valótlan, illetve sértő kijelentéseket közéleti vitákban a közélet szereplőire jogszerűen nem lehet tenni, ugyanis a hamis tények nem állnak alkotmányos védelem alatt, hamis tényközlésre a véleménynyilvánítás szabadsága nem terjed ki, utalva a kialakult bírósági, valamint alkotmánybírósági gyakorlatra.

[10] Az elsőfokú bíróság erre figyelemmel a Ptk. 2:51. § (1) bekezdése alapján megállapította mindkét felperes vonatkozásában a személyiségi jogsértés megtörténtét.

[11] Vizsgálta az elsőfokú bíróság a sérelemdíj, mint reparációs eszköz, illetve magánjogi büntetés alkalmazhatóságát, figyelemmel a Ptk. 2:52. § (1) illetve (3) bekezdésére. Elfogadta a felperesek keresetében megjelent összegszerűséget, azt nem tekintette eltúlzottnak. A sérelemdíj mértékének megállapításakor értékelte a felróhatóság súlyát, illetve azt a tényt, hogy a korábbi bírósági ítélet ellenére a cikk ismételt megjelenésre került, tehát szükséges a sérelemdíj alkalmazása, ugyanis annak visszatartó ereje van (PJD.2016.17.). A mérték megállapításánál figyelembe vette továbbá az elsőfokú bíróság, hogy a hamis tényközlés, tehát a kamuszervezetek alapítása, vagy az elnökválasztással kapcsolatos hír hátrányosan, jelentős mértékben és negatívan befolyásolja egy párt működését.

[12] A Ptk. 2:52. § (2) bekezdése szerint a sérelemdíj megfizetésére a kártérítés szabályai irányadók, ezért az elsőfokú bíróság döntött a Ptk. 6:532 §-a alapján a késedelmi kamat megfizetéséről, utalva a Ptk. 6:48. § (1) bekezdésére.

[13] Az ítélet ellen az alperes fellebbezett; annak megváltoztatását elsődlegesen úgy kérte, hogy az ítéltábla a keresetet utasítsa el, másodlagosan a sérelemdíj megfizetésére

kötelező rendelkezés mellőzését, harmadlagosan pedig a felperesek részére fizetendő sérelemdíj személyenként 200.000 – 200.000 forintra mérséklését, és kamatfizetési kötelezettségének mellőzését kérte. A másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét a Pp. 369. § (3) bekezdésének c) és d) pontjaira alapította.

[14] Mindenekelőtt azzal érvelt, hogy a Ptk. 2:45. § (2) bekezdése szerinti jogsértés, a jóhírnév megsértése nem áll fenn, ugyanis a cikk nem tartalmaz olyan állításokat, melyek túrésére a politikai szereplőnek minősülő felperesek ne lennének kötelesek. A sérelmezett közlések nem sértő jellegűek. Ennek kapcsán azt kell vizsgálni, hogy a felperesek politikai értelemben vett jóhírnevében keletkezett-e csorbulás. Kiemelte, hogy a közügyek demokratikus vitája során a vita érintettjei a politikai történéseket a maguk összefüggéseiben értelmező polgárok, akik tisztában vannak a pártpolitikai véleménynyilvánítások figyelemfelkeltésre és túlzásokra hajlamos jellemzőivel.

[15] Másodlagosan arra hivatkozott, hogy a jogsértésekkel okozott nemvagyoni sérelem a történeti tényállás fényében bagatell, így nincs indoka a sérelmek sérelemdíjjal kompenzálásának. Amennyiben az ítéltábla nem így látná, s a felpereseket ért sérelem kompenzálására sérelemdíj alkalmazását tartaná indokoltnak, erre az esetre azzal érvelt, hogy a sérelemdíj megítélt összege eltúlzott, az sérti a Ptk. 2:52. § (3) bekezdését, hiszen nem áll összhangban a politikai közszereplő felpereseket ért sérelemmel, a köztudomású tények alapján megállapítható hátrány kompenzációjával.

[16] Hangsúlyozta: a körülmények bírói mérlegelése adott esetben azt is eredményezheti, hogy a jogsértő nem kötelezhető sérelemdíj megfizetésére. Ha nem állapítható meg, hogy a személyiségi jogsértéssel okozati összefüggésben a felperes oldalán nemvagyoni hátrány keletkezett, és a megállapított jogsértés tárgyi súlya nem kiemelkedő, az összes körülmény mérlegelése mellett a sérelemdíj iránti igény elutasítható. Önmagában a személyiségi jogsértés ténye az ítélezési gyakorlat szerint nem vonja maga után a sérelemdíj iránti igény megalapozottságát. A nemvagyoni sérelem bekövetkezése a sérelemdíj megítélésének feltétele, a jogszabály pedig csak a hátrány bizonyításának eljárásjogi kötelezettsége alól mentesíti a felpereseket. Utalt arra, hogy a sérelmezett közlések azonos időszakban más médiaplatformokon is megjelentek, a felpereseket ért sérelmet ebben a hírfolyamban, a sajtóhíresztelések egyikeként kell értékelni. A kiadásában lévő különböző sajtótermékekkel szemben a felperesek a párhuzamosan előterjesztett sérelemdíj követelések kapcsán ugyanazokra a tényekre és bizonyítékokra hivatkoztak. A perbeli közlések az egyidejűleg több médiaplatformon megjelent, híresztelt sajtóanyagok körébe tartoznak, s egyéb peradat hiányában vélelmezni kell, hogy a felpereseket ért nemvagyoni sérelem azok együttes hatása, ami alacsonyabb sérelemdíj meghatározását indokolhatja. Ezen túlmenően a felperesek maguk sem határozták meg, mennyiben tekintik elkülöníthetőnek a bekövetkezett nemvagyoni sérelmet a többi platformon megjelent, azonos tartalmú közlések hatásától.

[17] Kiemelte, hogy a jogsértésként értékelt állítások nem a felperesek személyiségét minősítik, hanem kifejezetten politikai tevékenységükre vonatkoznak. Ráadásul a közvélemény a vonatkozásukban újra megjelenő állításokat már eleve fenntartásokkal kezeli, kellő távolságtartással értékeli, ami ezáltal az okozott hátrányt is degradálja. Ekként a perbeli közlések tartalma általános tapasztalat szerint az átlagosnak mondható olvasót a felperesekről alkotott benyomásában már nem befolyásolta, az irántuk fennálló közbizalmat a sérelmezett közlések jelentős mértékben nem csökkentették, a kijelentésekkel okozott nemvagyoni

hátrány mértéke csekély, a személyiségi jogokat sértő közlések tárgyi súlya pedig nem kiemelkedő.

[18] Az alperes azzal is érvelt, hogy a közéleti témájú jogsértések esetén a bírói gyakorlat a sérelemdíj összegszerűsége körében nagyobb mértéktartást tanúsít. Emellett megismételte, figyelemmel kell lenni a Btk. 226. §-ának 2023. június 2-ától hatályos (3) bekezdése rendelkezésére is; ez büntethetőséget kizáró okként szabályozza a sajtótermék útján elkövetést; ellene egyéni jogsérelmeknél kizárólag a személyiségvédelem polgári jogi szankciói vehetők igénybe. A törvény szerinti büntethetőségi akadály a polgári jogi eszközrendszer alkalmazásának felerősítését nem eredményezheti, a prevenciós funkció a sérelemdíj összegének meghatározásánál nem válhat dominánssá.

[19] Hangsúlyozta, hogy a felperesek közszereplők, így fokozott mértékben tűrni kötelesek a kritikus állításokat. Az Alkotmánybíróság 7/2014. (III. 7.) számú AB határozata elvi érveléssel mondta ki, hogy a közszereplők a személyüket érintő, jellemzően a sajtóban megjelenő állítások magas szinten tűrésére kötelesek, melyben szűk körben a valótlan tényállítások tűrésére kötelezettsége is beletartozik. A 13/2014. (VI. 18.) és a 3217/2020. (VI. 19.) AB határozatok a közszereplőket érintő állítások fokozott tűrésre kötelezettségének határait ugyancsak tágan határozták meg. Emellett értékelni kell azt a köztapasztalású tény, hogy az elmúlt években a közbeszéd mindennapos témájává vált a politikai szereplők közéleti magatartása, a politikai témákban átlagosan tájékozott hírfogyasztók összessége által képviselt „közvélemény” lényegében hozzászólt az ilyen állításokhoz és más megnyilvánulásokhoz.

[20] Az alperes kiemelte, hogy a felpereseknek lehetőségük volt a megfogalmazott közlések cáfolatára, másrészt pedig a jogsértő vállalkozás gazdasági életben betöltött szerepe és a sérelemdíj összege között „magánjogi büntetés” céljából összefüggés nem állítható fel. Kiemelte továbbá, hogy ma már a közölt hírek aktualitása nincs.

[21] Kérte végül az ítéltáblát, hogy a sérelemdíjat a jelenkori értékviszonyokhoz igazodóan határozza meg, így a késedelmi kamatfizetési kötelezettséget a marasztalási összeg után mellőzze.

[22] A felperesek fellebbezési ellenkérelmükben az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérték. Álláspontjuk szerint a törvényszék a per eldöntése szempontjából releváns tényállást helyesen állapította meg, a feltárt bizonyítékokból pedig minden szempontból okszerű következtetést vont le.

[23] Kiemelték, az alperes perben vizsgálандó közlései nem véleménynyilvánítások, hanem tényállítások; ekként nincs jelentősége annak, közszereplőként kötelesek-e tágabban tűrni a kritikát és a véleménynyilvánítást. A közszereplőket terhelő tűrésre kötelezettség nem terjed ki valótlan tényállítások megtételére; a nagy nyilvánosság előtt tett hamis, vagy nem bizonyítottan valós állításokkal szemben a közszereplők is sikerrel hivatkozhatnak személyiségi jogaik védelmére.

[24] Amit az alperes állított, az még büntetőjogilag is üldözendő, komoly jogsértés. Súlyos, a demokratikus választási folyamatok befolyásolására irányuló tevékenységgel vádolta meg őket. Mindkét állítása kirívóan sértő volt, ami a közvélemény előtt súlyosan rosszálló értékítéletet vált ki, és megkérdőjelezi még a demokráciához fűződő alapvető viszonyukat is. Az állítások nemhogy csorbítják, de kifejezetten rombolják társadalmi megítélésüket, ezért az általuk igényelt sérelemdíj, pláne olyan fokú felróhatóság esetén, amit az alperes tanúsított, nemhogy nem eltűzött, de különösebb kommentárt, részletes indokolást sem igényel. Az alperes róluk célzatosan közölt hamis tényeket, magatartásának felróhatósága pedig kiemelkedő volt.

[25] A felperesek szerint az Alkotmánybíróság gyakorlata [13/2014. (IV. 18.), 3217/2020. (VI. 19.) és 3111/2022. (III. 23.) AB határozatok] ugyancsak jogi álláspontját erősítik.

[26] Előadták, hogy a törvényszék a sérelemdíj mértékének meghatározásakor a Ptk. 2:52. § (3) bekezdésében felsorolt szempontokat helyesen mérlegelte, a mérlegelés szempontjai az ítélet indokolásából egyértelműen kitűnnek. A bírói gyakorlat egységes abban, hogy a sérelemdíj megalapozottságához a köztudomású tényekre alapított hivatkozás és annak értékelése is elfogadható. Az ilyen tárgyú perekben a Ptk. 2:52. § (2) bekezdése az igényérvényesítőt a hátrány bizonyításának eljárásjogi kötelezettsége alól mentesíti, és megdönthető vélelmet állít fel a személyiségi jogsértés miatti hátrány bekövetkezésére. Ezért nem kötelesek bizonyítani az őket ért nemvagyoni hátrányt, az alperes ugyanakkor bizonyíthatta volna, hogy az általa sem vitatott jogsértéssel összefüggésben nem keletkezett a sérelemdíj megítélését indokoló nemvagyoni hátrány, vagy kimenthette volna a felelősség alól magát annak bizonyításával is, hogy magatartása nem volt felróható. Az alperes azonban sem a jogsértés eredményeként bekövetkező nemvagyoni hátránynak, sem a felróhatóságnak hiányát nem igazolta; meg sem kísérelte azt.

[27] Tény, hogy a sérelmezett közlés azonos időszakban más médiaplatformokon is megjelent, ugyanakkor valamennyi platformot az alperes üzemeltette, s üzemelteti jelenleg is. Jóhírnevük többszörös megsértése azért sem lehet érv a sérelemdíj iránti igény mérséklésére sem, mert ellenkező esetben az alperes saját felróható magatartására tudna előnyök szerzése végett hivatkozni. Az pedig, hogy a perben vizsgálendő hazug állítás újra és újra megjelent, nem azt eredményezi, hogy azt a közvélemény eleve fenntartásokkal kezeli, hanem éppen ennek ellenkezőjét.

[28] Kiemelték, nincs jelentősége annak, a jogalkotó a rágalmazás Btk.-beli tényállását miként módosította, s nincs szó arról, hogy a törvény szerinti büntethetőségi akadály a polgári jogi eszközrendszer alkalmazásának felerősítését eredményezné. Ilyen összegű sérelemdíj iránti igénynél a sérelemdíj prevenciós funkciója ugyan felmerül, de nyilvánvaló képtelenség, hogy dominánssá váljék.

[29] Hivatkoztak arra is, hogy a sajtószervek a véleménynyilvánítás közvetítésében játszott kiemelkedő fontosságú alkotmányos szerepüket a szakmai szabályok megtartásával, felelősséggel kötelesek gyakorolni. Az a sajtószerv pedig, amely e szakmai szabályokat nemhogy nem tartja be, de súlyosan megsérti, semmiképpen nem hivatkozhat mentesülése érdekében arra, hogy az újságírók feladata éppen a közvélemény tájékoztatása.

[30] Vitatták, hogy lehetőségük lett volna a megfogalmazott közlések cáfolatára. Soha nem volt lehetőségük sem arra, hogy olyan felületen jussanak el a társadalomhoz, s annyi embert érjenek el üzeneteikkel, mint amire az alperes képes. A vármegyében egyetlen olyan sajtótermék sincs, melynek anyagi lehetőségei, látogatottsága akár csak mérhető lenne az alpereséhez. Az alperes maga nagyszámú internetes sajtóterméket működtető médiaholding, mellyel szemben a kisösszegű sérelemdíjnak semmilyen szankciós, illetve elégtételt adó hatása nincs. A sérelemdíj összegének mérlegeléssel meghatározásakor a sérelemdíj fizetésére kötelezett vagyoni viszonyai figyelembe vehetők, márpedig a jogsértést szándékosan, üzleti felhasználás vagy haszonszerzés céljából elkövető alperes évente többmilliárdos adózás utáni eredményt könyvel el.

[31] A felperesek véleménye szerint nincs jelentősége annak, hogy a Ptk. 6:22. § (1) bekezdése szerinti ötéves elévülési időn belül igényüket mikor érvényesítik. Az időmúlás nem jár azzal a jogkövetkezménnyel, hogy emiatt a sérelemdíj nem, vagy csak alacsonyabb összegben lenne érvényesíthető; a sérelemdíj büntető funkciója hosszabb idő elteltével is érvényesül, mert alkalmas arra, hogy a jogsértőt visszatartsa az újabb jogsértéstől, azaz az ellenőrizetlen, valótlan közlések nyilvánosságra hozatalától.

[32] Károsodása akkor valósult meg – figyelemmel a Ptk. 6:532. §-ára –, amikor a www.hirportal1.hu portálon a cikk megjelent. Mivel a sérelemdíj pénzbeli igény, arra a Ptk. 6:48. § (1) bekezdésének rendelkezései alkalmazandók, így nem mellőzhető a késedelmi kamat megfizetésére kötelezés sem.

[33] A fellebbezés alaptalan.

[34] Az ítéltábla megítélése szerint az elsőfokú bíróság a per eldöntéséhez szükséges tényállást helytállóan állapította meg, és abból helyes jogi következtetést vont le. A másodfokú bíróság osztja azt az álláspontját, hogy az alperes megsértette a felperesek jóhírnév védelméhez fűződő személyiségi jogát, melynek kompenzálására fejenként 600.000 – 600.000 forint sérelemdíj szükségesnek mutatkozik, és osztja a döntés indokait is.

[35] A fellebbezés érveire figyelemmel az ítéltábla az alábbiakat hangsúlyozza.

[36] A törvényszék helyesen mutatott rá arra, hogy a perbeli közlés szerint az I. r. felperes nagyszámú kamuszervezetet hozott létre azzal a céllal, hogy a párt vezetését egy bizonyos jelölt nyerje el. A II. r. felperesnek a cikk azt a szerepet tulajdonította, hogy tudatosan, turpis módon, részrehajlóan járt el politikus1 érdekében. Ezek az említett eljárások sértik a párt demokratikus működését, a tisztségviselők választásának szabadságát alapvetően kérdőjelezzik meg, ebből adódóan a jogsértés egyik felperest érintően sem bagatell.

[37] Tény, hogy közszereplőként a felpereseket fokozottabb tűrési kötelezettség terheli, azonban a közügyeket érintő véleménynyilvánítás szabadsága az alperest csak akkor védené, ha az általa közöltek valótlanságáról nem tudott volna, és a foglalkozása által megkívánt körütekintést sem mulasztotta volna el. Ekként - mivel eljárása kifejezetten a

felperesek hiteltelenítését célozta - nincs jelentősége annak, az újságcikk közérdeklődésre tartott-e számot, miként a felperesek személyének sem.

[38] Az ítéltábla véleménye szerint a felpereseket ért sérelem sérelemdíjjal kompenzálendő, annak megítélt mértéke pedig egyik felperes esetében sem eltűszott. Nem róható a felperesek terhére, hogy a köztudomású sérelmen kívül további hátrányok bekövetkezését nem állították. A kifogászolt állítások alkalmasak voltak az irányukban fennálló bizalom rombolására, hitelességük kétségbe vonására, mindemellett pedig az alperes felróhatósága nagyfokú volt.

[39] Az alperes arra helyesen hivatkozott, hogy a konzekvens bírói gyakorlat szerint a személyiségi jogsértés megállapításának nem automatikus következménye sérelemdíj megítélése, és a körülmények mérlegelése azt is eredményezheti, hogy a jogsértő nem kötelezhető sérelemdíj megfizetésére (Kúria Pfv.IV.21.764/2015/4. számú ítélete – megjelent: BH2016.241.); így bagatell igény sérelemdíj megállapítására nem ad alapot (Kúria Pfv.IV.20.801/2021/5. számú ítélet [27]).

[40] Nem vitásan az I. r. felperes széles körben ismert párt, a II. r. felperes politikusként közszereplő, azonban a rájuk vonatkozó célzatos, valótlán állításokat túrni nem kötelesek. Az alperes nem értékítéletet fogalmazott meg, hanem valótlán tényállásokat tett, melyeknek igazságtartalmát nem ellenőrizte. Közlései a közéleti vitához nem járulhattak hozzá, azok célja az érintettek politikai/politikusi hitelességének rombolása volt.

[41] Kiemelendő az is, hogy a Ptk. 2:52. § (2) bekezdésének az a szabálya, miszerint a jogsértés tényén kívül további hátrány bekövetkeztének bizonyítása nem szükséges, a hátrány bizonyításának eljárásjogi kötelezettsége alól mentesíti a nemvagyoni sérelmet szenvedett személyt.

[42] Az ítéltábla leszögezi továbbá, a sérelemdíj egyrészt a személyiségi jogsérelem tekintetében kompenzációs szerepet tölt be, másrészt a hasonló jogsértések megelőzése érdekében magánjogi büntetésnek is tekinthető (Szegedi Ítéltábla Pf.I.20.002/2017/8. számú ítélet [33] – megjelent: BDT2018.3821.). Ugyan ezt az utóbbi funkciót nem automatikusan kell figyelembe venni (Kúria Pfv.III.20.104/2024/5. számú ítélet [48] – megjelent: BH2024.182.), azonban a jogsértés súlyát számításba véve jelen esetben az igényelt, személyenként 600.000 – 600.000 forintnál csekélyebb összegű sérelemdíj a rendeltetését nem tudná betölteni. Mivel a polgári jog és a büntetőjog rendeltetése eltér, a sérelemdíj meghatározásakor nem lehetett jelentősége annak, hogy az adott tényállást a büntetőjog tilalmazza-e.

[43] Megjegyzendő, hogy a magánjogi büntetés funkció érvényesülése érdekében számításba vehető az is, hogy az alperes, mint profitorientált gazdálkodó szervezet az elmúlt időszakban jelentős eredményt ért el.

[44] Nem vitás, hogy a sérelmezett közlések azonos időszakban az alperes által üzemeltetett más médiaplatformokon is megjelentek, azonban ezeknek a címzettje más-más olvasóközönség; a www.hirportal1.hu Vármegyei hírportálként működik. A célközönség

eltérése miatt a jogsértő közlés más-más internetes felületen megjelentetése által okozott sérelem kumulálható.

[45] Az alperes tévesen érvelt azzal, hogy a felpereseknek lehetőségük volt a megfogalmazott közlések cáfolatára. Ehhez képest szükséges megjegyezni, hogy az alperes más hírportálokat érintő hasonló ügyekben meghozott ítéletek ellenére sem tett közzé önkéntesen olyan közleményt, melyből kitűnne, hogy az eredeti cikk valótlan tényállítást tartalmazott.

[46] Nem releváns, hogy az elévülési időn belül a keresetlevelet a felperesek mikor nyújtották be (Kúria Pfv.IV.20.336/2024/6. számú ítélet [70]), illetőleg, hogy az elbírálás időpontjában a közlés aktualitása már kétségtől halványult. A Ptk. 6:352. §-ából adódóan, melynek értelmében a kártérítés a károsodás bekövetkeztekor nyomban esedékes, a jogsértő közlés megtörténtekor a felperesek hátrányt szenvedtek, azaz egyik oldalról az elévülési idő ekkor indult meg, másrészt pedig az alperes késedelmi kamatot a cikk megjelenését követő naptól köteles fizetni. Tény, hogy a bírói gyakorlat szerint olyankor, amikor az elkövetés és az ítélelhozatal időpontja között olyan jelentős idő telik el, hogy az értékviszonyokban számottevő változás következik be, úgy a sérelemdíj összege meghatározható az elkövetéskori és az ítélelhozatali értékviszonyok alapján is, azonban az érvényesített sérelemdíj összegek az elkövetéskori értékviszonyoknak felelnek meg.

[47] Ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján a per főtárgyát, és a kamatot érintően helybenhagyta.

[48] Észlelte ugyanakkor az ítéltábla, hogy az elsőfokú bíróság a per tárgyának értékét tévesen határozta meg.

[49] A Ptk. 2:51. § (1) bekezdése a)-e) pontjaiban foglalt igények egymással és a Ptk. 2:52. §-a szerinti sérelemdíjjal együtt érvényesítve a Pp. 173. § (1) bekezdése alapján valódi tárgyi keresethalmazatot alkotnak, figyelemmel a háromtagú pertárgy fogalomra (tényállítás, jogállítási, kérelem).

[50] A Pp. 21. § (1) és (5) bekezdései értelmében a per tárgyának értéke a keresettel érvényesített követelés vagy más jog értéke. Ha egy vagy több fél a perben több követelést, illetve jogot érvényesít, a pertárgy értékének számításakor ezeket össze kell adni. Szemben a korábbi szabályozással, az Országgyűlés az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 39. § (1) bekezdését (a továbbiakban: Itv.) módosító 2019. évi LXXXI. törvény 1. §-ával hozta összhangba. Az illeték alapját tehát – az Itv. 40. § (1) bekezdésére is tekintettel – az egyes önálló keresetek pertárgy értékei egybeszámításával kell meghatározni. Mivel a felperesek a Ptk. 2:51. § (1) bekezdésének a) pontjára alapítottan terjesztettek elő keresetet, az Itv. 39. § (3) bekezdésének b) és c) pontjai értelmében az illeték alapja 2×600.000 forint = 1.200.000 forint, amihez az érvényesített sérelemdíj összegként 600.000 – 600.000 forintot kell hozzáadni. Így az illeték alapja összességében mindkét fokú eljárásban 2.400.000 forint, azaz a feljegyzett kereseti illeték 144.000 forint, fellebbezési illeték pedig 192.000 forint [Itv. 46. § (1) bekezdése].

[51] A Pp. 383. § (6) bekezdése alapján a másodfokú bíróság a fellebbezési kérelem, csatlakozó fellebbezési kérelem, és a fellebbezési ellenkérelem korlátaira tekintet nélkül, hivatalból határoz a le nem rótt illeték, valamint az állam által előlegezett és meg nem térült költség megfizetéséről. Ezért az ítéltábla – ugyancsak a Pp. 383. § (2) bekezdésére hivatkozással – a felperes által fizetendő kereseti illeték összegét 144.000 forintra felemelte.

[52] A fellebbezés eredményre nem vezetett, így a Pp. 83. § (1) bekezdése és 102. § (1) bekezdése alapján a pereszes alperes köteles megfizetni 192.000 forint feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket az államnak, továbbá a Pp. 344. § (1) bekezdése szerint meghatározott tizenöt nap teljesítési határidőben az alperesnek a Pp. 81. §-ának megfelelően felszámított, a kifejtett tevékenységgel arányban álló, személyenként 38.100 – 38.100 forint másodfokú perköltséget (ügyvédi munkadíjat). Ez utóbbi kapcsán a másodfokú bíróság felhívja a fellebbezési eljárásban már alkalmazandó, a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 3. § (1) bekezdésének a) pontját, és 5. § (1) bekezdését.

[53] A másodfokú bíróság ítéletét a Pp. 376. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül hozta meg.

Győr, 2025. augusztus 6.

Dr. Lezsák József sk.

Dr. Mészáros Zsolt sk.

Dr. Sarmon Hedvig sk.

a tanács elnöke, előadó bíró

bíró

bíró